

Arrest

nr. 335 759 van 8 november 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Maël da CUNHA FERREIRA GONÇALVES
Rue Xavier de Bue 26
1180 BRUXELLES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 5 november 2025 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 31 oktober 2025 tot terugnrijving (bijlage 11) en tot intrekking van een visum.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. da CUNHA FERREIRA GONÇALVES verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 31 oktober 2025 wordt de verzoekende partij tegengehouden aan de grenscontrole op de luchthaven Brussel Nationaal.

1.2. Op 31 oktober 2025 neemt de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie een beslissing houdende tot terugnrijving. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“de heer / mevrouw :

naam B. Z. voornaam L.
geboren op (...) 2004 te Kinshasa geslacht (m/v) Mannelijk
die de volgende nationaliteit heeft Congo (Dem. Rep.) wonende te /
houder van het document nationaal paspoort van Congo (Dem.Rep) nummer (...) afgegeven te Minaffet op : 10.08.2022
houder van het visum nr. (...) van het type C afgegeven door Belgische vertegenwoordiging te Kinshasa geldig van 21.06.2024 tot 09.05.2027 voor een duur van 90 dagen, met het oog op : Cultureel afkomstig uit A. A. met ET750, op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(...)

Reden van de beslissing:

(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing:

Betrokkene beoogt een verblijf van 21 dagen (terugkeerticket dd 20.11.2025) Betrokkene verklaart naar België te komen om zijn moeder en diens vriend te bezoeken. Betrokkene is niet in het bezit van een uitnodiging of een garantstelling van deze personen. Betrokkene geeft aan de federale politie te Zaventem toestemming om in zijn gsm naar de gesprekken te kijken met zijn moeder en diens vriend. In deze gesprekken ziet de Federale politie te luchthaven Zaventem dat deze personen aan betrokken instructies geven hoe hij zich dient te gedragen aan de grenspost. Er zijn vragen waar betrokkene niet op wenst of kan antwoorden. Volgens de informatie in Belvis en visanet werd het visum aan betrokkene afgeleverd voor culturele doeleinden. Afgaande op deze gegevens voldoet betrokkene niet aan de voorwaarden van zijn visum of de toegangsvoorwaarden volgend artikel 6 van de Schengengrenscore en de voorwaarden volgens de visumcode.

Reden van de beslissing:

(G) Beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen, voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland (art. 3, eerste lid, 4°)

(...)

Reden van de beslissing:

Betrokkene heeft een voorziene verblijf van 21 dagen (terugkeerticket dd 20.11.2025). Betrokkene is niet in het bezit van cash geld, beschikt niet over een kredietkaart. Betrokkene verklaart op familiebezoek te komen, maar is ook niet in het bezit van een officiële garantverklaring (3bis). Hierdoor voldoet betrokkene niet aan de geldende richtbedragen voor België. Volgens de geldende richtbedragen dient over 95 euro/dag/persoon te beschikken voor een verblijf op hotel. En over 45 euro/dag/persoon/verblijf bij een particulier.

(...)"

1.3. Op 31 oktober 2025 neemt de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie een beslissing houdende de intrekking van het visum. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Proceduretaal

In zoverre de verzoekende partij in haar verzoekschrift vraagt dat het Frans wordt gebruikt als proceduretaal, wijst de Raad op wat volgt.

Artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

De proceduretaal is *in casu* niet bepaald overeenkomstig artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet. De zaak dient dus voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) te worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, *i.e.* deze waarin de beslissing is gesteld (cf. RvS 17 april 2002, 105.632). Dit is *in casu* het Nederlands.

3. Over de ontvankelijkheid van de vordering in zoverre gericht tegen de tweede bestreden beslissing houdende de intrekking van het visum

3.1. Artikel 39/82, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

Wanneer een akte van een administratieve overheid vatbaar is voor vernietiging krachtens artikel 39/2, dan kan de Raad als enige de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bevelen.

[...]

In geval van uiterst dringende noodzakelijkheid kan de schorsing bij voorraad worden bevolen, zonder dat de partijen of sommige van hen zijn gehoord.

De verzoeker dient, wanneer hij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert, te opteren hetzij voor een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij voor een gewone schorsing. [...].”

Paragraaf 4 van deze bepaling luidt als volgt:

“§ 4.

De voorzitter van de kamer of de rechter in vreemdelingenzaken die hij aanwijst doet binnen dertig dagen uitspraak over de vordering tot schorsing. Indien de schorsing is bevolen, wordt binnen vier maanden na de uitspraak van de rechterlijke beslissing uitspraak gedaan over het verzoekschrift tot nietigverklaring.

Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid [...].”

In het arrest nr. 237 408 van 24 juni 2020 heeft de Algemene Vergadering van de Raad vastgesteld dat deze bepalingen in het verleden aanleiding hebben gegeven tot verschillende interpretaties aangaande de vraag of een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen een andere dan een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel mogelijk is en dat derhalve moet worden teruggegrepen naar de bedoeling van de wetgever.

In de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt het volgende gesteld betreffende de rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

*“– annulatie- en schorsingsbevoegdheid voor de beslissingen van de Dienst Vreemdelingenzaken inzake asiel (Dublin-onderzoek) en in het overige vreemdelingen-contentieux (toegang, verblijf, vestiging (immigratie), beslissingen van het Commissariat generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen betreffende de asielaanvragen van de E.U. onderdanen. Dit is in principe niet van rechtswege schorsend doch de gewone en ingeval van een dreigende gedwongen uitvoering, de schorsing bij dringende noodzakelijkheid kan worden gevraagd. De annulatie- en schorsingsbevoegdheid heeft dezelfde inhoud en draagwijdte als die van de Raad van State, zodat het volstaat daar naar te verwijzen;” (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer.* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 18).*

Hieruit blijkt dat de auteur van het wetsontwerp de mogelijkheid tot het vragen van een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts beoogde in het geval van een dreigende gedwongen uitvoering.

Verder kan in de voorbereidende werken met betrekking tot de wet van 10 april 2014 houdende diverse bepalingen met betrekking tot de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State betreffende de wijzigingen van artikel 39/82, §4 van de Vreemdelingenwet het volgende worden gelezen:

“Thans wordt duidelijk bepaald dat een uiterst dringende procedure enkel mogelijk is wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder omdat hij vastgehouden wordt in een gesloten centrum, verblijft in een terugkeerwoning of ter beschikking gesteld is van de Regering met het oog op de uitvoering van deze verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel.

*Ter verduidelijking wordt de beroepstermijn herhaald voor het instellen van een uiterst dringende procedure, zoals bepaald in artikel 39/57 van de wet.” (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot wijziging van de gecoördineerde wetten van 12 januari 1973 op de Raad van State, *Parl. St. Kamer,* 2013-2014, nr. 3445/001, p. 10).*

De bedoeling van de auteur van dit ontwerp was om elke dubbelzinnigheid weg te nemen aangaande de aard van de handelingen die het voorwerp kunnen uitmaken van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De bespreking van artikel 3 van het wetsontwerp, dat artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet wijzigt, bevestigt dit:

“Een nieuwe beroepstermijn is uitdrukkelijk voorzien wanneer de vreemdeling een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een maatregel wenst in te dienen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Bij gebrek aan een uitdrukkelijke wettelijke bepaling gebeurde de invulling van deze beroepstermijn nu aan de hand van de jurisprudentie van de Raad. De rechtszekerheid vereist echter een duidelijke en wettelijke bepaling”. (Ibid. p. 7).

De enige bepaling die betrekking heeft op de uiterst dringende noodzakelijkheid is artikel 39/57, §1, derde lid, waarin de termijnen voor de indiening van *“het in artikel 39/82, § 4, tweede alinea, bedoelde verzoek”* worden vastgesteld.

Uit de samenlezing van artikel 39/57, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet, en de bovengenoemde toelichting kan worden afgeleid dat de opsteller van het ontwerp niet de mogelijkheid heeft overwogen om in andere dan de in artikel 39/82, §4, tweede alinea, bedoelde gevallen een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van een beslissing toe te laten. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is dus enkel ontvankelijk in zoverre ermee een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel wordt aangevochten.

Ter zake moet worden vastgesteld dat de tweede bestreden beslissing houdende de intrekking van een visum geen verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel is.

3.2. Ter terechtzitting stelt de advocaat van de verzoekende partij dat het gaat om een volgbeslissing van de eerste bestreden beslissing, dat in geval van een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing tot terugleiding, het nuttig effect verloren gaat doordat, bij het niet schorsen van de intrekking van het visum, de verzoekende partij niet toegelaten kan worden het grondgebied.

Specifiek met betrekking tot de intrekking van een visum door de met de grenscontrole belaste overheden, bepaalt artikel 3, derde lid van de Vreemdelingenwet:

“Wanneer overwogen wordt om de toegang te weigeren aan een vreemdeling die in het bezit is van een geldig visum, beslist de bevoegde overheid eveneens of het visum moet worden nietig verklaard of ingetrokken.”

De beslissing tot intrekking van het visum, hoewel formeel vervat in een ander document, is dus gesteund op de beslissing tot terugdrijving, die er de rechtsgrond van vormt. De bestreden beslissing is, zoals de advocaat van de verzoekende partij ter terechtzitting ook aanvoert, een *accessorium* van de beslissing tot terugdrijving, zonder dewelke deze niet kan bestaan. Dit betekent dat, wanneer de beslissing tot terugdrijving wordt geschorst, de intrekking van het visum evenmin rechtsgevolgen kan hebben. De intrekking van het visum is slechts uitvoerbaar in de mate de beslissing tot terugdrijving kan uitgevoerd worden. Er is in het kader van de procedure tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dan ook geen noodzaak om uitspraak te doen over de bestreden beslissing, houdende intrekking van het visum.

3.3. De vordering is onontvankelijk in zoverre ze is gericht tegen de beslissing tot intrekking van een visum.

3.4. Enkel de beslissing tot terugdrijving van 31 oktober 2025, hierna ‘de bestreden beslissing’, wordt met onderhavige vordering op ontvankelijke wijze bestreden.

4. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.1. Betreffende de uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat in casu vast en wordt niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

4.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.2.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 3, eerste lid en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheids- en proportionaliteitsbeginsel. De verzoekende partij meent ook dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

De verzoekende partij zet haar enig middel uiteen als volgt:

*"En ce que, la partie adverse adopte une décision de refus d'accès au territoire sans prendre en compte l'ensemble des éléments de la cause,
Alors que, toute décision administrative doit reposer sur une analyse minutie, prenant en compte l'ensemble des éléments pertinents de la cause,*

1. Considérant que la motivation formelle des actes administratifs constitue une formalité substantielle consistant en l'indication, dans l'instrumentum d'un acte administratif, des motifs de droit, c'est à dire des dispositions normatives dont l'auteur de l'acte fait application, et des motifs de fait, à savoir les circonstances qui ont présidé à son adoption, qui constituent le fondement de cet acte ;

2. Que cette obligation a été généralisée par la loi du 29 juillet 1991 à tous les actes administratifs individuels ;

Considérant que le but des dispositions légales précitées est d'astreindre l'administration "à fournir au juge une base solide à son contrôle de légalité" et que "l'obligation générale de motiver les actes administratifs en la forme constitue aussi une garantie essentielle pour le bon fonctionnement, c'est-à-dire pour le contrôle de la légalité des actes administratifs" (Dominique Lagasse, la loi du 29/7/1991, J.T., 1991, page 737) ;

3. Que E. Cerexhe et J. Vande Lanotte rappellent que "Lorsqu'il s'agit de décisions qui ont fait l'objet de discussions au sujet desquelles l'autorité dispose d'un large pouvoir d'appréciation, la motivation doit être détaillée." ;

Que dans la justification de l'amendement qui est finalement devenu l'article 3 de la Loi sur la motivation formelle des actes administratifs, on peut lire, "Si la motivation est obligatoire, il doit y avoir un rapport de proportionnalité entre l'importance de la décision et sa motivation". Tel est le sens du membre de phrase: "Elle doit être adéquate". En commission de la chambre, le ministre a estimé que "cette obligation demeure d'ailleurs générale et doit être proportionnelle à l'intérêt et à la portée de la décision" (l'obligation de motiver les actes administratifs, Bruges, La Chartres, 1992, page 6) ;

Que la motivation formelle doit être adéquate comme le précise l'article 3 de la loi 29 juillet 1991 ;

4. Que le respect de cette exigence doit s'apprécier au regard du principal objectif de la Loi, à savoir, permettre au destinataire d'un acte administratif de comprendre les raisons de fait et de droit qui ont conduit l'administration à adopter l'acte en question et, par voie de conséquence, lui permettre de mieux apprécier la légalité et la pertinence de cette décision et donc aussi de l'opportunité de le contester en justice. (C.E. 14/06/2002, n° 107.842) ;

5. Que le principe de proportionnalité constitue une application du principe du raisonnable et requiert un rapport raisonnable de proportionnalité entre les motifs de fait fondant un acte administratif et son objet ;

Que le devoir de minutie impose à l'administration de « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et

entière connaissance de cause » (C.E., 23 février 1996, n° 58.328), ce devoir requiert, en outre, que l'administration procède à « un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre un décision ». (C.E., 31 mai 1979, n° 19.671)

Que « l'obligation matérielle de prudence requiert que lors de la préparation et de la prise d'une décision des autorités, tous les facteurs et circonstances pertinents soient soupesés. La prudence lors de la découverte des faits et l'exigence d'un examen prudent constituent un élément essentiel de droit » (CE n°130.662, 27 avril 2004, A.P.M. 2004, liv.5, 99) ;

6. Considérant que la motivation de la première décision querellée peut être résumée comme suit :

- La partie requérante ne serait pas en possession des documents démontrant l'objet et les conditions de son séjour ;

- La partie requérante ne démontrerait pas avoir suffisamment de moyens de subsistance selon les directives ;

Que cette motivation ne peut pas être suivie ;

7. Considérant, première branche, qu'en application des principes de prudence et de minutie, la partie adverse a l'obligation de rechercher l'ensemble des éléments pertinentes de la cause, de les analyser soigneusement et de prendre en compte l'ensemble des éléments pertinents pour sa prise de décision ;

Que parmi les éléments dont disposait la partie adverse, on peut signaler la demande qui a permis à la partie requérante d'obtenir son visa ;

Que le requérant a respecté le cadre de son premier voyage et il a démontré qu'il allait retourner dans son pays d'origine ;

Que pourtant, la décision querellée ne fait aucune référence à cet élément essentiel et elle ne procède à aucune analyse quant à ce ;

Qu'il n'est pas tenu compte que le requérant disposait déjà d'un visa et qu'il ne devait pas informer la Belgique des raisons de son voyages vu qu'il disposait d'un droit au court séjour pour 90 jours à entrer multiple sur une période de 3 ans ;

Que le requérant disposait d'une réservation d'hôtel pour 5 nuits et qu'il est pris en charge par la suite par des membres de famille ;

Qu'en ne faisant aucune référence à ces éléments, la partie adverse a également violé le principe de motivation formelle ;

Que le requérant a été capable de donner les coordonnées des personnes le prenant en charge à l'issue de sa réservation d'hôtel. Cet élément n'est également pas pris en compte par la défenderesse ;

Qu'en ne le faisant pas, la partie adverse a commis une erreur manifeste d'appréciation et violé l'article 3 de la loi du 15.12.1980 ;

Que le moyen est sérieux et fondé en sa première branche ;

8. Considérant, deuxième branche, que l'article 3, alinéa 1er de la loi du 15.12.1980 dispose que : « Sauf dérogations prévues par un traité international ou par la loi, l'entrée peut être refusée à l'étranger qui se trouve dans l'un des cas suivants :... » ; Que l'utilisation du terme « PEUT » implique que la partie adverse dispose d'un large pouvoir d'appréciation et que le refus d'accès au territoire ne doit pas se faire de manière automatique ;

Qu'il s'en déduit qu'il revient à la partie adverse de justifier pour chaque cas individuel pour quel motif elle prend une décision de refus d'accès au territoire ou permet à la personne de rentrée sur le territoire ;

Qu'en l'espèce, la décision de refuser l'accès au territoire n'a pas été justifiée au regard de la situation propre de la partie requérante en violation de l'obligation de motivation formelle ;

Que pourtant, au vu de sa situation, la partie adverse aurait pu faire preuve de moins de sévérité à son égard ;

Que le requérant disposait d'un visa dont il a déjà démontré qu'il respectait le cadre de celui-ci ;

Qu'il n'est pas tenu compte que le requérant n'a pas dû justifier en amont la raison de son voyage vu le visa à entrée multiple délivré en 2024 pour une durée de 3 ans ;

Qu'à son arrivée, le requérant avait une réservation d'hôtel et il avait ensuite une prise en charge ; Qu'il dispose en outre avec lui de sa carte visa afin de prendre en charge ses frais et dont la somme globale est de 1000,00 euros ;

Que lorsque son conseil a interrogé la défenderesse sur l'attestation de prise en charge, il lui a été répondu que « l'intéressé devait les fournir au moment du contrôle, et non a posteriori. »

Or, le requérant a produit ce document lors de son arrestation qu'il avait par voie électronique ;

Qu'à l'heure d'internet où un smartphone ou un ordinateur permet d'avoir accès à la plupart des informations utiles en un clic, le fait que la partie requérante n'ait pas en sa possession des brochures touristiques, brochures de voyage ne permet pas de considérer qu'elle ne justifie pas que la partie adverse puisse considérer que son voyage n'est pas à but touristique ;

Qu'il est désormais courant que les voyageurs se contentent de documents électroniques ;

Qu'enfin, le requérant dispose d'un visa pour motif culturel pour lequel il est déjà venu faire un concert en Belgique ; Que dans le stress de l'arrestation, le requérant n'a pas exposé l'ensemble des motifs de son séjour dont une partie est bien dédié au motif culturel qui doit s'entendre au sens large ; Qu'il n'a pas pu être entendu sereinement sur ce point ;

Qu'elle a également commis une erreur manifeste d'appréciation en adoptant une décision de refus d'accès au territoire sans au moins analyser la possibilité que lui laisse l'article 3 de faire exceptions aux conditions qu'il pose ;

Que pour ces différents motifs, le moyen est sérieux et fondé en sa deuxième branche ;

4.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt op het eerste zicht genoegzaam dat de inhoud de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De beslissing tot terugdrijving is genomen met toepassing van artikel 3, eerste lid, 3° en 4° van de Vreemdelingenwet en stelt dat de verzoekende partij bij haar aankomst in België niet in het bezit was van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven (3°) alsook niet beschikt over voldoende bestaansmiddelen voor de duur en de vorm van het verblijf of voor de terugreis naar het land van oorsprong of transitland (4°). De feitelijke overwegingen die de verwerende partij tot deze beoordeling heeft gebracht, en die betrekking hebben op de situatie van de verzoekende partij, kunnen verder op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen. Hierbij wordt concreet ingegaan op de door de verzoekende partij aan de grenscontrole voorgelegde stukken en de door haar afgelegde verklaringen.

De verzoekende partij maakt met haar betoog, gelet op wat voorafgaat en zoals zal blijken uit wat volgt, op het eerste zicht niet aannemelijk dat de verwerende partij haar beslissing tot binnenkomstweigering niet gerechtvaardigd en gemotiveerd heeft in haar individuele geval.

De motivering komt pertinent en draagkrachtig voor in het licht van de voormelde wettelijke bepaling en stelt de verzoekende partij in staat te begrijpen waarom volgens het bestuur het doel van het verblijf en de verblijfsomstandigheden niet worden aangetoond en waarom niet wordt aangetoond dat zij beschikt over voldoende bestaansmiddelen voor haar verblijf en terugkeer waardoor haar de toegang tot het grondgebied krachtens artikel 3, eerste lid, 3° en 4° van de Vreemdelingenwet kan worden geweigerd. Op het eerste zicht is voldaan aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de voormelde wetsbepalingen wordt *prima facie* niet aangetoond.

4.2.3. Waar de verzoekende partij de motieven op inhoudelijk vlak betwist, bekijkt de Raad het middel vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de rechtsnormen zoals deze in het voorliggende geval toepassing vinden.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk worden onderzocht, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

4.2.4. De Raad herinnert aan artikel 6 van de Verordening (EU) 2016/399 van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen (hierna: de Schengengrenscore). Deze bepaling handelt over de toegangsvoorwaarden voor derdelanders en luidt als volgt:

"1. Voor een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten van ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen, waarbij voor iedere dag van het verblijf de 180 voorafgaande dagen in aanmerking worden genomen, gelden voor onderdanen van derde landen de volgende toegangsvoorwaarden:

- a) in het bezit zijn van een geldig reisdocument of van een document dat de houder recht geeft op grensoverschrijding en dat aan de volgende criteria voldoet:
 - i) het is geldig tot minstens drie maanden na de voorgenomen datum van vertrek uit het grondgebied van de lidstaten. In gemotiveerde spoedeisende gevallen mag echter van deze verplichting worden afgezien;
 - ii) het is afgegeven in de voorafgaande tien jaar;
 - b) indien vereist op grond van Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad (25), in het bezit zijn van een geldig visum, behalve indien zij houder zijn van een geldige verblijfsvergunning of een geldig visum voor verblijf van langere duur;
 - c) het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven, alsmede beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, dan wel in staat zijn deze middelen rechtmatig te verwerven;
 - d) niet met het oog op weigering van toegang in het SIS gesignaleerd zijn;
 - e) niet worden beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name niet om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staan in de nationale databanken van de lidstaten.
- [...]
3. Bijlage I bevat een niet-uitputtende lijst van bewijsstukken die de grenswachter van de betrokken onderdaan van een derde land kan verlangen om na te gaan of aan de in lid 1, onder c), vermelde voorwaarden is voldaan.
- [...].” (eigen onderlijning)

Bijlage 1 bij de Schengengrenscore bevat een niet-uitputtende lijst van bewijsstukken die de grenswachter van de betrokken onderdaan van een derde land kan verlangen om na te gaan of aan de in lid 1, onder c), vermelde voorwaarden is voldaan.

De toegangsvoorwaarden van artikel 6 van de Schengengrenscore zijn cumulatief. Niet enkel moet de vreemdeling, desgevallend, in het bezit zijn van het vereiste visum, hij moet ook het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven.

Uit artikel 8 van de Schengengrenscore blijkt verder dat de Belgische met grenscontrole belaste autoriteiten bij binnenkomst van een vreemdeling op het Schengengrondgebied kunnen nagaan of de vreemdeling wel voldoet aan deze voorwaarden voor toegang tot het Schengengrondgebied en inzonderheid het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staft. De relevante bepalingen luiden als volgt:

- “3. Bij binnenkomst en uitreis worden onderdanen van derde landen als volgt aan een grondige controle onderworpen:
- a) de grondige controles bij binnenkomst behelzen de verificatie van de in artikel 6, lid 1, vermelde voorwaarden voor toegang, alsmede, eventueel, van de verblijfs- en werkvergunningen. In dat verband wordt nauwgezet onderzocht:
 - i) of de onderdaan van een derde land in het bezit is van een document dat geldig is voor grensoverschrijding en waarvan de geldigheidsduur niet is verstreken en dat, in voorkomend geval, vergezeld gaat van het vereiste visum of de vereiste verblijfsvergunning;
 - ii) of het reisdocument eventuele tekenen van namaak of vervalsing vertoont;
 - iii) aan de hand van de in- en uitreisstempels in het reisdocument van de betrokken onderdaan van een derde land, en met name door vergelijking van de data van in- en uitreis, of de betrokkene de maximale duur van het toegestane verblijf op het grondgebied van de lidstaten reeds heeft overschreden;
 - iv) de plaats van vertrek en de plaats van bestemming van de betrokken onderdaan van een derde land, alsmede het doel van het voorgenomen verblijf, indien nodig met controle van de desbetreffende bewijsstukken;
 - v) of de betrokken onderdaan van een derde land voor de geplande duur en het doel van het voorgenomen verblijf en voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, over voldoende middelen van bestaan beschikt dan wel of hij deze op rechtmatige wijze kan verkrijgen;
 - vi) of de betrokken onderdaan van een derde land, diens vervoermiddel en de meegevoerde voorwerpen geen gevaar opleveren voor de openbare orde, de binnenlandse veiligheid of de internationale betrekkingen van een van de lidstaten. Bij die verificatie worden met name gegevens en signaleringen betreffende de betrokken personen en, zo nodig, voorwerpen rechtstreeks bij het SIS en de nationale opsporingsregisters opgevraagd en worden, in voorkomend geval, de bij die signalering passende maatregelen genomen;
- [...].” (eigen onderlijning)

Artikel 3, eerste lid, 3° en 4° van de Vreemdelingenwet luidt ten slotte als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt : [...]

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf;

4° wanneer hij niet over voldoende middelen van bestaan beschikt, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat waar zijn toelating is gewaarborgd, en hij niet in staat is die middelen wettelijk te verwerven;”

Het vervullen van de voorwaarden voor de toekenning van een visum en het onderzoek van die voorwaarden door de ambassade, belet de met grenscontrole belaste diensten niet om die voorwaarden bij binnenkomst (nogmaals) te onderzoeken. Het volstaat voor de binnenkomst dus niet automatisch dat men een visum heeft verkregen nadat men de vereiste bewijsstukken zou hebben voorgelegd. Uit artikel 6, eerste lid, a) *juncto* c) van de Schengengrenscore blijkt dat men teneinde de toegang te verkrijgen tot het Schengengrondgebied in het bezit moet zijn van een geldig visum maar eveneens het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden moet kunnen staven. Het feit dat er reeds sprake zou zijn van een eerdere (geslaagde) binnenkomst met hetzelfde verkregen visum, doet hier op het eerste zicht geen afbreuk aan, minstens verduidelijkt de verzoekende partij niet op welke grond bij een meervoudige binnenkomst de bepalingen van artikel 8.3 van de Schengengrenscore en de hierin voorziene grondige controle, niet van toepassing zouden zijn.

Artikel 3 van de Vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing gesteund is, laat de verwerende partij in dit opzicht toe, zelfs indien een vreemdeling in het bezit is van een visum en zelfs indien zij met het verkregen visum reeds eerder het Belgische grondgebied is binnengekomen, om een aantal verificaties door te voeren. Zo voorziet artikel 3, eerste lid, 3° en 4° van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk dat de vreemdeling kan worden teruggedreven aan de grens indien hij geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden alsook indien hij niet beschikt over voldoende bestaansmiddelen, voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis en hij niet in staat is die middelen wettelijk te verwerven.

Het bezit van een geldig paspoort met een visum type C vrijwaart de verzoekende partij aldus nog niet van de mogelijkheid dat zij aan de grens het voorwerp kan uitmaken van een inreiscontrole en dat zij desgevallend documenten dient voor te leggen en uitleg moet geven over het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden en over de bestaansmiddelen waarover zij beschikt voor het verblijf en de terugreis. Noch de omstandigheid dat aan de verzoekende partij na een controle van de voorgelegde stukken in eerste instantie een visum werd toegekend, noch de omstandigheid dat er sprake is van een eerdere (geslaagde) binnenkomst, brengt mee dat zij zonder meer recht heeft op toegang tot het grondgebied. Artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, gecombineerd met artikel 3, derde lid van de Vreemdelingenwet, dat specifiek gaat over het geval van de weigering van toegang aan een vreemdeling, sluit derhalve niet uit dat een vreemdeling, die nochtans in het bezit is van een geldig visum, alsnog wordt teruggedreven wanneer hij geen documenten kan voorleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden (*cf.* RvS 25 februari 2002, nr. 110 745). Artikel 30 van de van de verordening nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode bepaalt in dit opzicht overigens uitdrukkelijk dat aan het bezit van een visum type C als zodanig geen automatisch recht op binnenkomst kan worden ontleend.

Een vreemdeling kan derhalve aan het bezit van een rechtsgeldig verstrekt visum dat op basis van ondersteunende stukken werd uitgereikt, niet de verwachting ontfangen dat de binnenkomstvoorwaarden voor het betreden van het Schengengrondgebied überhaupt vervuld zijn of niet meer gecontroleerd mogen worden.

4.2.5. De verzoekende partij kan dan ook *prima facie*, gelet op wat voorafgaat, niet worden gevolgd in haar betoog dat geen rekening werd gehouden met het feit dat zij al over een visum beschikte en dat zij België niet moest informeren over de redenen van haar reizen daar zij beschikt over een recht op kort verblijf gedurende 90 dagen met meervoudige binnenkomsten gedurende een periode van drie jaar, dat geen rekening werd gehouden met het feit dat zij de redenen van haar reis niet moest rechtvaardigen daar zij over een visum beschikt voor een meervoudige binnenkomst afgeleverd in 2024 voor een duur van drie jaar.

Gelet op wat voorafgaat werpt de verzoekende partij met haar betoog dat zij bij haar eerste reis de voorwaarden heeft gerespecteerd en aangetoond heeft dat zij terugkeerde naar haar herkomstland, voorts ook *prima facie* geen ander licht op de motieven van de bestreden beslissing. Het loutere feit dat zij niet werd teruggedreven bij een eerdere binnenkomst doet op het eerste zicht geen afbreuk aan de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing die betrekking hebben op de huidige binnenkomst. De verzoekende partij verduidelijkt niet waarom de verwerende partij gehouden was in de bestreden beslissing melding te maken van deze omstandigheid en over te gaan tot een analyse hieromtrent. Bovendien, nu de verzoekende

partij op het eerste zicht niet aantoonde dat of op welke wijze dit feit – een correct verlopen vorige binnenkomst – afbreuk kan doen aan de vaststellingen in de bestreden beslissing omtrent de actuele binnenkomst, toont zij ook niet aan dat het in rekening nemen van dit element door de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing een ander licht had kunnen werpen op haar vaststellingen en had kunnen leiden tot een andere beoordeling en een andere beslissing. Er blijkt dan ook niet dat de verzoekende partij belang heeft bij haar betoog dat de verwerende partij geen vermelding maakt van, een volgens haar, essentieel element en hieromtrent niet overgaat tot een analyse.

Gelet op wat voorafgaat kan de verzoekende partij op het eerste zicht *in casu* evenmin dienstig stellen dat de verwerende partij gehouden was alle pertinente elementen van de zaak te onderzoeken en analyseren en het geheel van de pertinente elementen in overweging te nemen, waaronder de aanvraag die geleid heeft tot het verkrijgen van het visum. Zij verduidelijkt op het eerste zicht niet op welke wijze de elementen uit haar aanvraag een ander licht hadden kunnen werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissing dat zij, op het ogenblik van binnenkomst, niet in het bezit is van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven alsook niet beschikt over voldoende bestaansmiddelen voor de duur en de vorm van het verblijf of voor de terugreis, zodat zij *prima facie* ook niet aantoonde dat de verwerende partij met bepaalde relevante elementen ten onrechte geen rekening heeft gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

4.2.6. De verzoekende partij betoogt dat zij over een hotelreservatie voor 5 dagen beschikte en dat zij ten laste wordt genomen vervolgens door familieleden, dat zij bij haar aankomst, een hotelreservatie had en vervolgens een tenlasteneming had. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt echter geenszins dat de verzoekende partij op het ogenblik van de grenscontrole beschikte over een hotelreservatie. Het loutere feit dat haar advocaat enkele uren na het nemen en het betekenen van de bestreden beslissing een bewijs van een hotelreservatie overmaakt – waaruit overigens op het eerste zicht niet blijkt wanneer die reservatie werd gemaakt – doet geen afbreuk aan de voormelde vaststelling dat nergens uit blijkt dat de verzoekende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing beschikte over een hotelreservatie. Het feit dat de hotelreservatie reeds zou betaald zijn – waarbij dit wordt gesteld in het verzoekschrift doch niet wordt verduidelijkt wanneer die reservatie betaald werd – evenmin. Bovendien merkt de Raad nog op dat ook dhr. N.K., wie beweerdelijk de vriend zou zijn van de moeder van de verzoekende partij en de grenspolitie tijdens de controle contacteert, stelt dat de verzoekende partij bij hem zal verblijven doch geenszins gewag maakt van het feit dat dit slechts zal geschieden na vijf dagen. Het hebben van een hotelreservatie op het ogenblik van binnenkomst betreft dan ook een loutere bewering die geenszins vermogt afbreuk te doen aan de vaststellingen in de bestreden beslissing. Bovendien zelfs indien zou kunnen blijken dat de verzoekende partij een hotelreservatie op zak had, toont de verzoekende partij op het eerste zicht niet aan op welke wijze dit element een ander licht kon werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissing waarbij geoordeeld wordt dat de verzoekende partij verklaart naar België te zijn gekomen om haar moeder en de vriend van haar moeder te bezoeken, dat zij niet in het bezit is van een uitnodiging of garantstelling van deze personen, dat uit de gesprekken op de gsm met voormelde personen blijkt dat zij aan de verzoekende partij instructies geven over hoe zij zich dient te gedragen aan de grenspost, dat er daarnaast vragen zijn waarop de verzoekende partij niet wenst te antwoorden of niet kan antwoorden en dat het visum daarnaast werd afgegeven voor culturele doeleinden. Het loutere feit dat zij een hotelreservatie zou hebben (gehad) voor de eerste vijf dagen neemt niet weg dat, gelet op voormelde elementen, het doel en de omstandigheden van haar (volledige) verblijf niet zijn aangetoond. Door voorts louter voor te houden dat zij vervolgens wordt ten laste genomen door familieleden en dat zij in de mogelijkheid was om de gegevens van deze personen te geven, weerlegt zij op het eerste zicht evenmin voormelde pertinente vaststellingen dat zij niet in het bezit is van een uitnodiging of garantstelling van deze personen, dat uit de gesprekken op de gsm met voormelde personen blijkt dat zij aan de verzoekende partij instructies geven over hoe zij zich dient te gedragen aan de grenspost, dat er daarnaast vragen zijn waarop de verzoekende partij niet wenst te antwoorden of niet kan antwoorden en dat het visum daarnaast werd afgegeven voor culturele doeleinden. In zoverre de verzoekende partij met de kritiek “*Qu’à son arrivée (...) il avait ensuite une prise en charge*” zou wensen voor te houden dat zij bij aankomst wel degelijk beschikte over een garantverklaring, kan de Raad enkel vaststellen dat dit niet blijkt uit de stukken van het administratief dossier, minstens blijkt niet dat zij deze garantverklaring heeft voorgelegd, zodat zij op het eerste zicht niet aantoonde dat de verwerende partij op foutieve, kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft vastgesteld dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een garantverklaring. Door louter, via haar advocaat, uren na de controle alsnog een garantverklaring – waaruit blijkt dat deze brief werd opgemaakt op 31 oktober 2025 doch niet blijkt op welk tijdstip – over te maken, toont de verzoekende partij niet aan dat de vaststellingen in de bestreden beslissing foutief, kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zijn. De verzoekende partij toont met de door haar voorgelegde garantverklaring van 31 oktober 2025 *prima facie* niet aan dat zij op het ogenblik van binnenkomst voldeed aan de voorwaarden.

De verzoekende partij toont op het eerste zicht niet aan dat met bepaalde voorliggende en relevante elementen ten onrechte geen rekening werd gehouden in de bestreden beslissing of hierop ten onrechte niet

werd gewezen/hierover ten onrechte niet werd gemotiveerd door de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing.

4.2.7. Waar de verzoekende partij betoogt dat gelet op de bewoordingen van artikel 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, waarbij gesteld wordt dat de toegang “kan” worden geweigerd, de verwerende partij over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt en een weigering van binnenkomst op het grondgebied niet op automatische wijze kan gebeuren, dat de verwerende partij voor elk individueel geval dient te rechtvaardigen op welke gronden zij haar beslissing tot binnenkomstweigering of haar toestemming tot het betreden van het grondgebied neemt, kan de Raad enkel vaststellen dat uit de motieven van de bestreden beslissing *prima facie* duidelijk blijkt op welke gronden de verwerende partij in het geval van de verzoekende partij de binnenkomst heeft geweigerd.

De Raad wijst er nog op dat ondanks de vaststelling dat een verzoekende partij niet beschikt over documenten die het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf afdoende aantonen en zij niet afdoende aantoonde te beschikken over voldoende bestaansmiddelen voor de duur van het verblijf, de verwerende partij in het kader van haar discretionaire bevoegdheid alsnog kan besluiten een verzoekende partij op het grondgebied toe te laten. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij op zijn minst de mogelijkheid moet onderzoeken die artikel 3 voorziet om uitzonderingen toe te staan op het voldoen aan voorwaarden, maar maakt op het eerste zicht niet aannemelijk dat er in haar hoofde omstandigheden of elementen aanwezig zijn die het nemen van de bestreden beslissing in de weg staan, zodat zij op het eerste zicht niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij bepaalde relevante elementen ten onrechte niet heeft onderzocht.

De verzoekende partij toont met haar betoog op het eerste zicht geenszins aan dat het kennelijk onredelijk of disproportioneel zou zijn om haar de toegang tot het grondgebied te weigeren en haar terug te drijven.

4.2.8. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij soepeler had kunnen zijn, dat zij immers beschikt over een visum waarvan zij reeds heeft aangetoond dat zij de voorwaarden hiervan respecteerde. De Raad herhaalt dat het loutere feit dat zij een visum verkregen heeft en dat zij bij een vorige binnenkomst de voorwaarden van het visum heeft gerespecteerd, op het eerste zicht niet leidt tot de vaststelling dat bij een nieuwe binnenkomst niet langer zou mogen geoordeeld worden over het al dan niet voldaan zijn aan de voorwaarden van het visum. Zij toont *prima facie* niet aan dat een eerdere, geslaagde, binnenkomst ertoe zou leiden dat niet langer mag overgegaan worden tot een controle, zoals voorzien in artikel 8 van de Schengengrenscore, en/of dat een dergelijke controle soepeler zou dienen te zijn/dat de voorwaarden minder streng zouden dienen beoordeeld te worden in geval van een eerdere, geslaagde, binnenkomst.

4.2.9. Waar de verzoekende partij stelt dat zij beschikt over een visakaart die zij bij zich heeft om haar kosten te betalen en waarvan de totale som 1000 euro is, beperkt zij zich tot een loutere bewering. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekende partij een visakaart op zak had bij haar aankomst op het grondgebied, zodat zij op het eerste zicht niet aantoonde dat de verwerende partij op foutieve, kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft vastgesteld dat de verzoekende partij niet beschikt over een kredietkaart. De verzoekende partij toont ook ter gelegenheid van haar verzoekschrift niet aan over een kredietkaart te beschikken.

4.2.10. Betreffende de garantstelling wijst de verzoekende partij er nog op dat haar advocaat de verwerende partij hierover bevraagd heeft en dat de verwerende partij antwoordde dat de verzoekende partij deze documenten dient voor te leggen op het ogenblik van de controle en niet *a posteriori*, dat zij echter dit document, dat zij op elektronische wijze had, heeft overgelegd bij haar arrestatie. De Raad kan enkel vaststellen dat dit geenszins blijkt uit het administratief dossier en de verzoekende partij zich op dit vlak beperkt tot een loutere bewering. De Raad herhaalt dat de garantstelling (“*lettre d’invitation officielle*”) dateert van 31 oktober 2025 doch geen tijdsbepaling vermeldt. Bovendien worden geen stukken voorgelegd waaruit blijkt dat dhr. N.M., of een derde, deze uitnodigingbrief (met melding dat de verzoekende partij ten laste zal worden genomen gedurende het verblijf), voor haar aankomst had overgemaakt aan de verzoekende partij op elektronische wijze.

4.2.11. De verzoekende partij betoogt dat actueel internet, een smartphone of een computer toestaat om toegang te hebben tot de meeste nuttige informatie in één klik, dat het feit dat zij niet beschikt over toeristische – en reisbrochures niet toestaat om te besluiten dat haar reis geen toeristisch doel heeft, dat het gebruikelijk is dat reizigers zich tevreden stellen met elektronische documenten. Nu in de bestreden beslissing geenszins kan gelezen worden dat een toeristisch doel niet wordt aangetoond daar de verzoekende partij niet beschikt over toeristische- en reisbrochures, is haar betoog op het eerste zicht niet dienstig.

4.2.12. De verzoekende partij betoogt nog dat zij beschikt over een visum met cultureel doel en dat zij reeds naar België is gekomen in het kader van een concert. De Raad herhaalt dat het loutere feit dat zij met haar

visum reeds eerder het Rijk zou hebben betreden er niet aan in de weg staat dat zij bij een nieuwe binnenkomst opnieuw onderworpen wordt aan een controle van het voldaan zijn aan de voorwaarden.

Waar de verzoekende partij betoogt dat zij in de stress van haar aanhouding niet het geheel van de redenen van haar verblijf heeft kenbaar gemaakt terwijl een deel wel degelijk culturele redenen, in de ruime zin, betreffen en dat zij niet op een serene wijze werd gehoord op dit punt, beperkt zij zich tot loutere beweringen. Bovendien toont zij ook ter gelegenheid van onderhavige procedure op het eerste zicht niet aan dat er culturele redenen zijn voor haar voorgenomen verblijf. Zij verduidelijkt deze niet, nog minder legt zij hiervan bewijsstukken voor. Nu op het eerste zicht niet blijkt dat zij andere of bijkomende informatie in die zin had kunnen aanhalen, toont zij niet aan dat indien zij op een 'meer serene' wijze zou zijn gehoord en zij niet gestresseerd was geweest over haar aanhouding, zij nuttige informatie had kunnen aanbrengen die een ander licht had kunnen werpen op het beoordelen van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf. Haar betoog is in die zin dan ook niet dienstig.

4.2.13. De verzoekende partij toont *prima facie* niet aan dat de verwerende partij concreet elementen ten onrechte niet in rekening heeft gebracht of op basis van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijke onredelijke of onzorgvuldige wijze of met miskenning van de wet tot haar beslissing is gekomen.

Een schending van artikel 3 van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt op het eerste zicht niet aannemelijk gemaakt. Een manifeste appreciatiefout blijkt *prima facie* evenmin.

4.2.14. De Raad stelt vast dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat op het eerste zicht, gelet op wat voorafgaat, niet het geval is.

4.2.15. Het middel is niet ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

4.3. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend vijftientig door:

N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

E. VAN DER WEL,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VAN DER WEL

N. VERMANDER